

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIO SOCIAL POPULAR

Any XIV. Núm. 723

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

10 agost 1935

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, primer

Telèfon 21160
BARCELONA

La clau de molts secrets

Hi ha catòlics que no han arribat a copsar que la clau de molts secrets revolucionaris i el veritable desllorigador de moltes actuacions catastròfiques i anticatòliques rau en certes institucions oficials de cultura de la vida espanyola.

A darreries del segle passat i a principi de l'actual, el Ministeri d'Instrucció Pública fou dominat per elements esquerrans, que ja dins el règim anterior plantaren els arbres que havien de donar-nos la mala ombra d'ara al Ministeri d'Instrucció. Aquests arbres es deien: Institució lliure d'ensenyança i Junta per a l'ampliació d'estudis a l'estranger. Ambdues institucions es van considerar de poca importància política — ja que abans el Ministeri d'Instrucció Pública era ministeri d'entrada, entre nosaltres — i es van llurar a mans d'aficionats a aquestes coses, aficionats que es deien Giner de los Ríos, Cossío, etc.

Aquests senyors, des de la seva Institució, irradiaven a Espanya un ambient de laïcisme pseudo-científic que encantava els menys preparats a resistir les novetats. I quan al voltant de la Institució havien format uns quants joves en els seus motllos, els trametien a la Junta d'Ampliació d'estudis, la qual els enviava pensionats a l'estranger, a llocs ja predeterminats, focus de laïcisme i d'esperit anticatòlic.

En retornar aquells joves a la seva pàtria, es llançaven a fer oposicions a càtedra; i amb un bagatge molts cops pretensions o buit, però sempre carregat de les últimes novetats — cosa molt adient i seductora per a l'esperit meridional i lleuger de molts savis nostres — i amb la prèvia preparació (?) de tribunals, que es procurava seleccionar entre els es-

perits favorables a la Institució lliure, es col·locaven Catedràtics d'Universitat i d'Institut, que al cap d'uns quants anys constituïen un grup d'alguns centenars a la Península.

¿Es comprèn d'on ha derivat la revolució espanyola i quines han estat les armes emprades per a capgirar l'esperit de les classes intel·lectuals del país? Al Ministeri d'Instrucció trobarem el secret, secret que durant molts anys va tenir aquest caràcter, però que avui és secret a grans veus per a tothom.

Els Ministres esquerrans arribats al Ministeri fomentaven aquest treball; i els conservadors, per aquella pudícia equivocada de moltes classes conservadores nostres i manta vegada per ignorància de la transcendència del fet, anaven contemporitzant i deixant que l'ambient laïcista prengués proporcions aterridores fins a imposar-se del tot als centres oficials mitjançant el canvi de l'any 1931.

De llavors ençà no ha millorat la situació en aquest punt. Recordi el lector els canvis ministerials, i veurà com cap Ministre de dreta no ha pogut arribar, als darrers temps, al Ministeri d'Instrucció Pública. I fins en Governos en què les dretes són en majoria, el Ministeri és reservat a titulars que prediquen la coeducació com assaig, per a fer-ne una experiència rebutjada arreu del món, i ja no cal dir que sostenen el mateix esperit dels institucionistes d'altres temps.

Cal anar, catòlics, a la conquesta d'aquest reducte des del qual el laïcisme s'imposa i pren caïres de cosa científica i oficial. I cal fer d'aquesta orientació de conquesta una orientació de primer rengle, ja que per haver-la menystingut en altres temps, patim ara els mals que tothom pot veure a la llum del dia.

L'embriac

PER JORDI ARNAU

II

El deliri

Genís s'estimava la Marineta; això era ben veritat. I també ho era que estimava la beguda. ¿Quina de les dues aficions podria més? Dos dies abans del casori, amb els amics del poble, havia celebrat l'acabament de la solteria, i al seu entendre també l'acabament de l'embriaguesa i això ho havia fet menjant i bevent, sobretot bevent en gran escala. Es tractava de posar un punt final ben gros i ben negre. Un amic l'hagué d'acompanyar a casa seva. Però ell es deia:

— Ara començaré vida nova. Amb la Marineta al meu costat no enyoraré el beure. Només pensant que la Marineta em pogués tenir per embriac, m'esgarriro. Quan un home vol de debò, fa el que vol i no hi ha vici que hi valgui.

I això ho pensava de bona fe i estava segur, ben segur de la seva força de voluntat. I per quedar ell més satisfet i dar gust a la seva esposa, quan aquesta li servia el vi ell feia:

— Un ditet només per tastar-lo. Pel demés jo sóc aiguader i de vi ni en beuria.

I si alguna vegada després del cafè la Marineta l'obsequiava amb una copeta de rom, Genís li parava la mà dient:

— Quatre gotes per no fer-ne menyspreu. Ja saps que no sóc amant de coses fortes.

I la Marineta interiorment reflexionava:

— Ara vegeu fins on poden arribar les males volences. Tant que algú el suposava bevedor i tot just si tasta altra cosa que aigua clara.

Això va durar unes setmanes, tant com va durar el fervor de l'amor conjugal. Després va venir allò de prendre cafè amb els amics i dia per altre anar el vespre dues hores al casino. Fou llavors que trontollaren tots els seus propòsits i d'ells no en va quedar sinó la comèdia que feia a casa i que va anar encara durant. Genís bevia a empentes i les empentes eren fortes precisament pel que tenien d'intermitents. Una tarda va arribar a casa malalt, amb els ulls injectats, el pols alterat, la temperatura alta. La Marineta es va alarmar, i, allitat que fou, quan es va posar a la seva vora, li va sorprendre la bravada espirotosa.

— Genís, t'ha fet mal alguna beguda; fas bravada de no sé què.

— És el que té no estar-hi acostumat, Marineta; tu ja ho saps que no sóc bevedor de coses fortes i una copa que he volgut tastar ja veus com m'ha posat. Ja et dic jo que no em tornarà a passar.

Cosa per l'estil, ja feia temps que li passava ca-

da vespre; però arribat a casa s'acotxava al llit i l'endemà ja era un altre dia i tot li havia passat. Aquell dia, però, la temptació va vèncer la picardia i s'hagué de disculpar com hem dit.

Entremig de tot la presència del sogre, el pare de la Marineta, encara li servia de fre, però aquell hivern volgué Déu Nostre Senyor estalviar-li les penes que l'esperaven i se l'endugué cap al cel després d'una malaltia de pocs dies. Les bronconeumonies són així; amb cinc dies s'emporten l'home més fort. Ara Genís quedava amo de casa i si la Marineta era pubilla, ell era el més fort.

La comèdia es va acabar i amb la desaparició del sogre, la vida d'aquell novell matrimoni va prendre caïres de tragèdia.

— Mira, Marineta, què he pensat. El vi mata les penes; d'avui endavant m'hi vull acostumar.

— Una mica, bé, Genís; però no en facis tant, i licors, no; fan més mal que el vi.

— No em vinguis amb històries; l'esperit fa l'home fort.

La Marineta va callar i ho va endevinar tot. Havia estat enganyada. El pare i el mosso sabien la veritat o, si més no, l'havien endevinada. ¿Qui li donaria un camí per aquell mal pas? No hi havia altre camí que la voluntat de l'embriac i aquest només té una voluntat forta i és la d'embriagar-se. El senyor rector li va recomanar paciència i conformitat. El senyor metge li va donar una droga que dava mal gust al vi i també mal de ventre al bevedor. Calgué suprimir-la. A tal punt van arribar les coses que Genís fou tret del seu càrrec i hagué de viure a costes de la pubilla; perquè treballar de pagès, ni pensar-hi. I si de tant en tant la pubilla treia el geni i tancava el calaix, Genís l'esbotzava a destralades després d'apallissar la muller i, fet i fet, no s'hi guanyava res. El naixement de la nena, a la tardor vinent, no va ser pas cap idilli a la llar de la Marineta. Genís es fa ver fonedís deu dies seguits amb un farcell de roba, la millor de la casa, per anar al préstec. La Marineta va haver de manllevar als veïns per passar la malaltia i sort, encara, d'una veïna que la va cuidar i la va consolar.

Quan Genís va haver acabat els diners ja va tornar; va ser, però, per vendre el vi i tornar a desaparèixer i si la Marineta no hagués corregut a vendre el blat, Genís també l'hi hauria pres.

— Genís; aquesta nena, criatura de Déu, ¿no et fa llàstima? ¿No ets tu el seu pare? Quina tragèdia m'espera! Déu meu, doneu-me forces per suportar-la.

Y Genís girava l'esquena per escabullir-se altres dues setmanes. Senyal que havia arreplegat una dot-

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA
CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

zena de duros per convertir-los en vi, rom i aiguardent.

I va arribar la desfeta. La hisendeta es va haver de vendre per pagar els deutes i no cal dir que es va malvendre. El notari va tenir una bona pensada. En comptes de posar quinze mil pessetes a l'escriptura, només n'hi va posar cinc mil. Calia prevenir que, si es reclamava Genís per autoritzar la venda, reclamaria una bona part. Així se'l va fer content amb mil pessetes. Pagats els deutes, en van quedar per la Marineta dues o tres mil.

Aquella nit mateixa va ser per Genís i per la Marineta una nit memorable.

La Marineta amb la menudeta es va acotxar al llit pensant que tardaria dies a veure el seu marit. Amb les mil pessetes de la venda en tenia per mig any, si no se les jugava. Però no va ser així. Genís va voler celebrar el bon negoci com mai i després d'haver mal menjat a la taverna va voler beure bé. I ho va fer a consciència o, dit millor, sense consciència. I a mitja nit el taverner el va fer sortir de l'establiment en un estat lamentable. El pobre embriac anava amb les cames tremoloses i amb les mans palpant les parets d'una manera incerta i si alguna vegada havia de sortir a la claror de la lluna se la mirava fit a fit, i amenaçant-la amb els punys la intimidava a baixar per provar amb ella les seves forces. Amb penes i treballs va trobar la portalada de casa seva i amb els dos punys va començar a repicar la porta. Quan la Marineta va obrir, Genís va caure estirat a l'entrada. Això no fou sinó per un desequilibri momentani, perquè tot seguit es va alçar altra vegada per repenjar-se a la taula. La Marineta encengué el llum. L'embriac estava allà dret amb les mans tremoloses mal apuntalades a la taula, les cames desviades, els ulls que li sortien del cap injectats de sang, la cara sembrada de taques roges, els llavis morats, i cridava d'ient:

— Les rates se'm mengen les entranyes; sortiu, males bèsties, que us vull aixafar! Això és un mal donat per aquest gegantàs que em mira... (per tal prenia el rellotge de caixa) però jo m'he de venjar...

I prenent una cadira l'anava a estavellar contra el rellotge; però, perdent l'equilibri, anava a caure si no hagués tingut la sort de posar la cadira a terra ferma per les quatre potes que li servia per repenjar-s'hi. Amb prou feines s'hi va asseure i continuant el desvari, feia:

— I tu, mala dona, ¿per què m'has de mirar amb els ulls esverats? Després que m'has robat els diners i la nena, ¿encara em vols matar? Digues, mala bèstia: ¿on és la meva nena? També te l'has venuda per cinquanta duros! Ja ho sé tot...

La Marineta va apagar el llum. L'embriac sobtadament va callar. Després d'uns moments es va sen-

tir com un cos que queia a terra. Més tard un bleix fadigós entre ronc i ranera. La Marineta va esperar una estona. Quan va comprendre que l'embriac estava immòbil va encendre una llum d'oli i s'hi va acostar. El deliri havia acabat i Genís dormia. La Marineta li va posar un coixí sota el cap i el va tapar amb una flassada. Va pujar al pis per assegurar-se que la nena dormia i va tancar la porta amb pany i clau i tornant a baixar, es va asseure al menjador, va apagar el llum, i amb els braços sobre la taula i el cap sobre els braços, es va posar a plorar com mai, fins que el dolor i la fatiga i la son la van vèncer i li van portar la dormida. Quan la primera claror de la matinada entrava per les escaletxes dels finestrans, es va acostar al seu marit: dormia encara fort. Se'n va anar a la cuina i va preparar una cafetera de tila i un vas de llet i tot ho va dur al menjador. L'embriac començava a sorollar-se. La Marineta va obrir mig pam de finestra i Genís va obrir els ulls. La Marineta es va ajupir sobre el seu marit; el va besar al front i passant-li el braç per sota el cap, li va acostar als llavis la llet i després la tila. Genís s'ho va beure tot amb els ulls tot esverats.

— ¿Estàs malalt, Genís?

— Estava marejat; però ja m'ha passat. ¿T'he fet mal, Marineta? Tu ets bona com ningú. Jo no em mereixo ni que em besis, ni que em miris. Ja ho veig que sóc un brètol; però tinc dins alguna cosa que pot més que jo. ¿Em deixaries besar la nena?

— Dorm, si la vols veure.

Marit i muller pujaren l'escala, entraren a la cambra de la menuda i acostant-se Genís a l'angelet que dormia la va besar al front i després digué:

— El patir se t'ha acabat, Marineta; jo no et puc ser de cap profit, ni a tu ni a la menuda... Besa'm encara una vegada...

— No em deixis, Genís; encara el mal té remei; treballarem tots dos i viurem per la nena...

Genís va fer que no amb el cap, va baixar l'escala, va obrir el baldó de la porta que encara era tancada, va caminar pausadament carrer amunt i abans de trencar per la carretera va girar la cara, va veure la Marineta que treia el cap per la finestra, li va fer adéu amb la mà i mai més no se'l va veure per la vila...

(Continuarà)

**Aquest número ha passat
per la censura**

eregumil
Fernandez

Aliment complet a base de cereals i llegums. Insubstituïble
en les intoleràncies gàstriques i afeccions de l'estómac

Fernandez & Canivell
-Málaga-

El sol d'Assís i el sol dels banys

PER R. RUCABADO

Un és el sol d'Assís, germà de Sant Francesc i germà nostre, insigne criatura de Déu, referència major de tots els sants amors de la natura, altre és el sol que estimen els pagans de tota mena que es banyen tot el dia i a tot arreu en els seus raigs. La gran renaixença franciscana que en el Càntic del Germà Sol té un exponent de vida espiritual, es destruïda per la gran davallada paganista que té per símbol i pràctica litúrgica el bany de sol, culte universal que es ret en les platges, les muntanyes, els carrers i els camps d'esport, a tot arreu on la pell humana pot ésser colrada, i que es resol de fet en un gran bany dels sentits a dins d'un oceà de carn humana. ¿Recordeu la pàgina jubilar del *Sant Francesc* de Chesterton, quan saluda l'aurora del *Pobret* que venia a prendre possessió del món purificat en aquella albada del segle XIII, on tota resta mitològica era extingida? Llavors la natura, de segles sollada per deïtats falses i impures, era neta per la gran rentada del cristianisme. Llavors hom pogué santament i cristianament fer un retorn a la natura, i fins saludar la renaixença de les arts.

Ara ens trobem en l'extrem contrari, i en l'hora i punt d'haver els cristians de fer el gran abandó de la natura, i tal volta l'abandó de l'art com en els primers segles de la predicació apostòlica. Ens trobem cada dia més constrets a judicar que l'art, bell consol i decoració nobilíssima de la vida, no és pas essencial per al fi de la vida humana. La natura és filla de Déu, germana nostra, però tanmateix germana inferior, a la qual convé, quan ensenya les urpes salvatges, tancar i barrar les portes de la casa. La divisa del suprem equilibri, *mens sana in corpore sano*, quan es demostra impracticable s'ha de mutilar inexorablement. Que la ment sigui sana, això és el que importa, i a aconseguir-ho han de concentrar-se els esforços heroics. El cos... que sigui com pugui.

Ara els falsos déus reprenen possessió de la natura, purificada per set segles. Qui sap per quants altres segles romandrà impura altra vegada sota el regne de les noves deïtats. L'Olimp modern és primerament científic; les deesses, tan falses i vanes i impúdiques com les velles, es diuen *Higiene*, *Estètica*. Però en mig d'elles triomfa la mestressa de sempre, mai destronada, reina de les reines de la natura inferior, Venus, en qui creuen i esperen els qui dintre del cor han ofegat tota creença i esperança.

La sàvia combinació de la higiene i l'estètica que torna les corrues al culte de Venus animal, té per lloc principal i temple obert les platges, però és candidesa gran i manca de filosofia i d'observació entendre com fan els beats moralitzadors de les platges, que les platges siguin per prendre banys de mar. El mar no hi té res a veure, i jo penso que en lloc d'inventar models impecables, quan tothom sap i de sobres quin és el vestit de la decència o de l'honestat, seria més urgent establir closos per a banys de mar, per a persones, famílies i infants que sincerament, castament i cristianament volguessin pren-

dre banys de mar, i res més; els banys de mar de quaranta anys enrera. Perquè poc serà el guany si ha d'alternar un hom, púdicament vestit, en mig de multituds obscenes i despullades.

Els cristians d'antany estimaven el mar. Anaven a les platges desertes a contemplar llargament i en repòs la calma dels soralls i la variació eterna del moviment de les ones. Meditaven enfront dels horitzons, i fruien elevació i pau d'esperit de cara a la blavor immensa del pèlag. El passeig vora el mar era, fa trenta anys, una expansió cristiana. Ara, caldrà als cristians renunciar al mar, novament poblat per antigues deïtats, per les sirenes lluentes i traïdores, que atreuen cap al fons. Elles impurifiquen les aigües salades força més que les allaus fecals de les clavegueres i els tòxics imbornals de les fàbriques. Cal veure sens dubte en aquesta novíssima infecció material de les aigües de mar, el primer signe de la providencial vindicta.

Però no és el mar d'on ve el perill major; això fa temps que m'ho sentiu dir. L'ofici principal de les platges no són els banys de mar sinó els banys de sol, i com que el sol lluu pertot arreu, el sol mateix convida pertot arreu al bany invitant als seus cultors amb les seves irradiacions, probablement tan perilloses i traïdores com les sirenesques suggestions de l'abisme. Sempre he escrit que m'espanta molt més que la platja l'*hinterland*, l'expansió terra endins dels vestits i costums de la platja. Podem renunciar al mar els cristians, però tanmateix és greu que ens vinguin a polluir i profanar la terra. Perquè terra hem de trepitjar per caminar i per treballar i viure. Hom pot abandonar als paganistes la platja i l'extensa planura de les ones, i oidà que hi nedin i que s'hi gronxolin i s'hi abeurin i s'hi posin en risc de naufragi. En fugir de la platja, únic *boicot* veritablement pràctic, no per a moralitzar la platja sinó per a moralitzar-nos nosaltres mateixos, tindriem resolt el problema. I allà, en la faixa litoral, entre el doble brodat de la mòbil escuma i el darrer fístol de les algues, que es despullessin i es rebolessin i es lliuressin a les bestials orgies, que fessin la vida animal tal com la volen i la veuen, vivint el costum de la selva o de la piara. Només caldria llavors dreçar un mur ben alt que separés a un costat la platja i a l'altre costat la civilització, la via fèrria, la carretera, els carrers urbans. Només caldria, oi més, prohibir l'entrada i la sortida de màquines fotogràfiques, que no tenen res a veure amb la natura, i quedar a arrodonit l'Estatut de la platja, transacció definitiva entre els cristians i els naturistes. Nosaltres, fent un gran sacrifici d'esperit, renunciariem al mar i a les platges; i els amadors de la bèstia podrien renunciar plenament al vestit, a la moral, a la decència i a les normes i lleis de la vida civil.

Però, ai!, que aquesta generositat no és possible, perquè no s'accontenten pas de posseir les platges, els pagans, sinó que, com a pagans que són, i proselitistes i apòstols de la carn que els esperona, van a posseir la terra, i en diferents estils, marques

i maneres, hom se'ls troba pertot arreu. Vet ací que anem a moralitzar la platja quan la platja sobreix i desborda i ens envaeix carrers, trens, autos, camps d'esport, i fins—ara reprenc l'oportú i justíssim sermó d'avui diumenge del meu rector de poble estiuenc—la mateixa Casa de Déu. La Casa de Déu en la qual les ànimes devotes no haurien pas de trobar-hi les temptacions dels Pares del desert. La Casa de Déu, a dins de la qual el termòmetre del vestit digne va descendint en els dos sexes, i fins en el mateix *sancta sanctorum*, la taula de combregar, on jo he vist fa pocs dies agenollar-se un senyor amb autèntic vestit de platja, pijama blau, sandàlies i braç nu fins al colze. La Casa de Déu, que admet avui sense escàndol donzelles cama-nues quan fa exactament sis anys la primera atrevida d'aquestes va encendre la indignació i el rubor general.

Si la platja gosa entrar en el temple, ¿on no gosarà entrar? En dos diumenges d'aquest estiu, i això que fujo de les platges i visc en poble de muntanya, he recollit eloqüents testimonis de l'ofensiva, de l'escomesa, de l'expansió i la irrupció de les platges cap a l'*hinterland*. A una estació de marina, es passejaven per les andanes entre tren i tren, homes gairebé nus, amb sunaríssima cintura, i dones amb *maillot* sortien de la sorra i es barrejaven amb els viatgers. Un inici de policia municipal de platja, ben ineficaz, fa uns anys va prohibir anar pels carrers amb barnús o *albornos*. Avui cal retre gratitud als banyistes mascles i femelles que es presenten amb barnús per les estacions ferroviàries, s'hi passegen o s'hi asseuen en els banys destinats als qui esperen. Cal agrair-los aquesta manca de policia, per no haver de desagrar-los la manca de policia molt pitjor, que és presentar-se pels mateixos llocs públics, sense respecte a res ni a ningú, en sumariíssim *maillot* de moda.

Fem missions a les platges, però, ai!, els de les platges fan missions en terra. Per les carreteres, pels jardins propers, pels mateixos carrers de les viles marítimes, hom es troba al davant, viventes i incitadores, les mateixes figures que als aparadors barcelonins, mesos abans, anunciaven les elegàncies carnals. Hom es troba a curtíssima distància de *maillots*, pijames, altres vestits provocadors i estrafolaris, la veritable destinació mundana dels quals un hom ignora. Hom s'hi troba barrejat a les estacions, en els punts de parada, a dins dels autobusos, i és inútil que hom, fugint del món, s'abstingui dels escandalosos espectacles del teatre, del cinema, del cabaret i la *revue*, perquè es troba sense voler al mig mateix d'aquestes escenes i figures, en carrers i en vehicles ciutadans, per les viles i les zones estiuencques.

Però, ai!, que l'estiu hom el porta no sols al cor com els poetes, sinó a la carn i a la pell. L'orientació actual del vestit femení, de platja i de fora platja, ja no és el cobrir, sinó el despullar el cos; és la decoració del nu. El nu és el principal, la roba és per a mostrar-lo amb artifici. Els vestits amb forats i finestres, reixats o formats per una simple xarxa, absent, amb greu dany econòmic i social a més del dany moral, la roba interior, absència per la qual clamen, ultra les consciències ofeses, les pues i els telers parats i obrers en vaga, ensenyen el cos gairebé en integral visió. Responen, no solament a una orientació de la moda, sinó a una orientació de les idees. Responen a una orientació de la moral,

lluny i ben lluny de la moral de Jesucrist, a una orientació mental i social lluny i ben lluny de la religió cristiana.

Aquests forats del vestit femení, força més greus en intenció i en eficàcia que els escots i altres gosadies, són una novetat, que jo sàpiga, en la història de la indumentària; representen l'abolició pràctica del vestit, i l'exhibició triomfal de la Carn, que hom simplement decora amb el mínim de roba, per tal que el nom del vestit es pugui conservar; el nom, però, no la cosa. A través d'aquestes finestres revolucionàries (a les quals jo vaig donar el nom de finestres d'Oviedo, perquè tot això es paga, *Deus non irridetur*, i aquests abismes xuclen i atreuen l'ira divina), el sol banya el cos tot el dia, i es realitza l'ideal del bany de sol continuat i perenne.

I no parlem de l'hòrrida possessió de muntanyes i fonts pels sàtirs moderns, els nudistes, secta infernal que per si sola seria capaç de fer avorrible el sol i la natura!

Així com del perfum de la pecadora vessat sobre els peus de Jesús, va dir el Mestre que anunciava la seva sepultura, aquest devessall de carn colrada i descoberta evoca un transcendental pronòstic. La pell assolellada, victòria temporal del sol i de la carn, anuncia el compliment de les profecies de la mort de la carn i de la mort del sol. La natura, ha tornat a ésser polluída, profanada, paganitzada. Mostra en platges i muntanyes la possessió del pecat, la deslleialtat envers el seu Creador. Ja ni en el mar ni en les muntanyes i boscuries poden trobar repòs els ulls cristians, perquè boscuries, muntanyes i onades tornen a ésser domini dels impurs, dels mites portadors de sinistres mentides. Es comprèn clarament que la natura i el sol mateix han d'ésser destruïts per ésser netejats, i que el foc, que és l'espòs de la justícia segons la imatge lulliana, ha d'ésser l'agent executor de la purificació divina. Ha de morir tota carn i el món que l'aguanta, mars i muntanyes, solidaris de la corrupció. Ha de venir la fi del món, perquè els ressuscitats no viuran pas sobre una terra pecadora. *Cælum et terra transbunt*. El sol d'Assís fou el símbol del gran germà que ressuscitarà amb nosaltres. El sol novell i la terra de Déu il·luminaran i aguantaran eternament els qui han sabut avorrir, sota l'actual sol, transitori i mortal, les suggestions de l'abisme.

LA PREMSA NECRÒFILA. — Assenyalem als lectors que no l'haguessin vist el notable *Comentari* d'En Manuel Brunet a *La Veu de Catalunya* del divendres dia 2, coincidint amb el nostre de la setmana passada. Sota el títol *La propaganda del crim*, concordava en absolut amb el nostre escrit contra *La premsa de la mort*. La seva denúncia, apuntant cap a la mateixa fulla embrutidora, era copiosament documentada. Hem vist, després, que aquesta brutalitat fotogràfica, sàdica recollecció de cadàvers, autòpsies, sang i podridura, i tota mena de petjades criminals, ofereix interessants guanys econòmics, perquè un altre periòdic madrileny, *Mundo Gráfico*, en el seu darrer número s'hi tira de ple, provant en les seves pàgines saturades de terror, de fer la competència a *La Linterna*. Les autoritats que governen Espanya, ¿no podrien aturar una mica aquesta onada de degradació i de barbàrie, tant o més antisocial que les organitzacions revolucionàries?

Aspectes

L'esperit burocràtic

Els nostres lectors potser no s'han fixat prou en un aspecte de la vida pública catalana, abans absolutament desconegut per nosaltres: l'afany que d'un quan temps ençà ha entrat en la nostra joventut de cara als càrrecs burocràtics i a la participació en el Pressupost de les nostres corporacions públiques.

Abans eren comptats els fills d'aquesta terra que es d'rigien a l'obtenció de càrrecs públics, sobretot en l'aspecte administratiu. Ara, en canvi, són nombrosos i massa freqüents.

¿Qui no recorda amb angúnia aquell devessall de funcionaris creats pel Govern esquerrà de la Generalitat amb l'excusa de bastir ací nous serveis públics traspassats per l'Estat? ¿Qui no té present que els alumnes de l'Escola d'Administració Pública que sosté la Generalitat amb encert evident, arribaren a comptar-se fins a quatre-cents, nombre que encara no ha baixat tant com caldria?

No és un mal l'afició als càrrecs públics, sobretot quan aquests són proveïts en persones que compten amb la corresponent preparació i tècnica i quan es tracta de dignificar la vida de l'Administració Pública, basada en gran part sobre la competència i l'honorabilitat dels seus funcionaris. Però si el fet no és un mal, és un mal l'abús de l'afició a cercar en les dependències dels organismes públics un recés on situar-se gent sense altra preparació que la de l'ensenyança elemental i per fer allí el que podrien fer en un altre lloc qualsevol.

Hi hauria un remei: el d'obligar a proveir tota mena de places amb oposició i que no hi hagués portes d'entrada lliure als càrrecs oficials.

El fet produït en aquest sentit a Catalunya es comprèn, sobretot davant el fenomen de l'atur forçós, que cada dia ha obligat més la nostra joventut a cercar el bocí allí on l'ha pogut trobar. Però constituiria una desviació del nostre jovent l'excessiva afició a la burocràcia, excés que s'hauria de remeiar, com ja s'ha començat a fer-ho, amb les restriccions que per a una entrada a la burocràcia oficial imposin la tècnica dels disposats a entrar-hi i les oposicions que garanteixin aquella preparació.

L'exemple dels altres

Els partits d'esquerra es troben enormement dividits arreu d'Espanya, i a Catalunya d'una manera especial. A Madrid es diu que han arribat a un acord els caps Azaña, Sánchez Roman i Martínez Barrio. Però ningú no sap com ni en quins termes.

A Catalunya, el diari "La Humanitat" les emprèn contra els diputats de la minoria a les Corts; el senyor Santaló contesta atacant els incomprensius del partit; i darrera de tots apareix la gent d'en Sunyol i Garriga convertint "La Rambla" en diari esquerrà que, és clar, haurà de tirar contra els de "La Humanitat" i els altres. I d'aquell manifest publicat fa quinze dies en què es mostraven d'acord les esquerres en set punts, anomenats per alguns els set pecats capitals, ¿què en queda? Ni tan sols ha merescut el co-

mentari de la premsa, ja que en realitat ningú no l'ha pres seriosament.

Els socialistes, per altre costat, es mostren cada dia més quiets i separats entre la tendència reviscionista del senyor Besteiro i la tendència revolucionària del senyor Largo Caballero, empresonat encara. I perden visiblement la seva força i el seu predomini en el món de l'opinió, ja que aquesta té tendència a desviar-se cap a les zones del sindicalisme, del comunisme, etc.

Però no ens refiem massa d'aquest panorama, encisador per nosaltres, de moment. Quan les esquerres es veuran perdudes i es toqui el clarí d'unes pròximes eleccions, pel compte que els té, ja es sabran unir i formar blocs electorals, si no massa resistents, el suficientment sòlids per a lluitar en unes eleccions. I nosaltres, ¿en sabrem seguir l'exemple?

Les dretes porten a cap una obra apreciable de govern; i les que no governen, es mantenen en un punt de contenció força apreciable, sense atacs, sense aquelles rancúnies que eren abans el nostre pa de cada dia. Això és la millor esperança nostra, si bé no ens podem aturar ací. Cal que aquesta moral continuï fins al dia mateix de les eleccions, ja que sembla que aquestes, almenys per als municipis, no es faran esperar massa, si no a Catalunya, almenys a la resta d'Espanya. I per a nosaltres, en sentit d'homes de dreta, resulta tan interessant allà com ací.

Refiem-nos de la divisió dels esquerrans; però refiem-nos més i definitivament de la unió nostra.

La Setmana Social de França i la d'Espanya

França ha portat a cap la seva Setmana Social a la ciutat d'Angers, amb aquella regularitat a què ens tenen acostumats els catòlics francesos i amb la concurrència de sempre. Enguany ha estat estudiat un tema de tan alt interès com el Corporativisme. I cal dir que les lliçons han estat totes notables i amb un sentit just de realitat, procurant enquadrar la doctrina corporativa sots les normes catòliques, i fent veure la distància que hi ha entre el Corporativisme veritable i els sistemes adoptats per algunes dictadures en determinats països d'Europa. Calia fer, certament, aquesta distinció — que nosaltres hem predicat constantment des d'aquestes columnes — ja que quan hom parla de Corporativisme hi ha esperits, que analitzen poc a fons els problemes, que veuen de seguida al seu davant els casos d'Itàlia i d'Alemanya, entre altres, i rebutgen la doctrina com a poc simpàtica.

No és això el Corporativisme des del punt de vista catòlic, sinó aquella tendència a constituir altre cop les corporacions o organismes de professió, sense que es puguin mai confondre amb un sistema d'organitzacions polítiques i estatals, encara que lògicament hagin d'influir en aquestes. Els mestres de la Setmana Social d'Angers han elaborat sobre aquest punt i sota aquesta orientació tot un cos de doctrina que haurà de deixar esvaïdes per sempre les equivocacions alludides, més freqüents del que sembla fins i tot entre estaments de cultura de la nostra societat.

I a propòsit de Setmanes Socials, ¿quan es celebra la Setmana Social espanyola, corresponent a la tercera entre les de la nova sèrie un cop reinstaurades al nostre país? Les dues primeres, celebrades amb tant d'èxit a Madrid i a Saragossa, han deixat un magnífic ressò; i ambdues han estat celebrades el mes d'octubre respectivament. I com que ara no s'anuncia encara la pròxima d'octubre — que ja seria hora d'anunciar-la — hem procurat esbrinar el que hi hagi sobre aquest punt, i se'ns ha dit que si no s'anuncia és perquè sembla existir el propòsit de traslladar la seva

celebració a l'època de primavera, més adient per molts conceptes que l'època de tardor.

No se'ns amaguen els avantatges que podria tenir la celebració a la primavera; però ¿per què no es pensava això abans de celebrar la primera, la de Madrid? Ara es manca ja a la regularitat de les Setmanes franceses, per exemple, i això no deixa de constituir un seriós perjudici per a la Setmana Social espanyola que, no sabem per quina raó, no sembla que hagi de poder establitzar-se mai definitivament entre nosaltres.

Posicions socials insinceres

PER JOSEP M. GICH

Una gran part de premsa de tendència esquerrana del nostre país s'ha donat compte que avui, per atreure el poble, no n'hi ha prou amb una tasca política que no s'endinsi en el món dels problemes de treball, i s'ha llançat per aquest camí. Ho aplaudim sincerament, com hem aplaudit sempre que els partits de dreta o de centre facin el mateix i es convencin que la vida política no s'ha de limitar a ço que fa uns quants anys es limitava, sinó que volta entorn dels problemes socials en la seva major àrea d'acció.

El que no és lícit, però, és valer-se, per a aquesta campanya, de trucs insincers i falsos, que apareixen de tant en tant a la premsa de determinada coloració política, aprofitant-se de la suposada ignorància o de l'excessiva bona fe dels seus lectors. Fa pocs dies, per exemple, que un diari d'esquerra català, portant-veu del partit més nombrós d'aquesta tendència a Catalunya, referint-se a l'actuació dels elements no esquerrans en el Govern deia terminantment: “¿què s'ha fet d'aquella política social que recollia les necessitats del poble i les traduïa en lleis? ¿On han anat a parar aquelles lleis que es deien de delimitació de termes municipals pels efectes del treball, de jurats mixtos i d'assegurances socials?” No arribava a afirmar que havien desaparegut, però en deixava enlaire la insinuació en la forma exposada. I nosaltres pensàrem: ¿És que, a part de la llei de Termes municipals — que ha desaparegut i que per ningú no ha estat reclamada fora de les clienteles de la U. G. T. a qui sostenia — les altres lleis han sofert alguna retroacció que les hagi fet inútils o buides de sentit social?

En matèria d'assegurances socials, regeixen exactament les mateixes normes que es trobaven vigents durant el bienni Azaña-socialista. I si alguna cosa s'ha fet de llavors ençà ha estat preparar el Retir Obrer en sentit favorable als pensionistes que d'ací a pocs anys en percebran els beneficis, procurant que fos avançada l'època d'aquella percepció, que aquesta sobrepassés la quota inicialment assenyalada i que els

seus beneficis s'estenguessin dels obrers amb salari mínim de 4.000 pessetes als obrers amb salari o rendiments de 6.000 pessetes; oi més, els estudis per a la implantació de l'assegurança de malaltia i per a la unificació de les assegurances socials de vellesa, invalidesa i incapacitat per al treball. ¿Què s'ha perdut, doncs, en aquest punt concret?

I en els Jurats Mixtos passa una cosa semblant. El desig de reforma de la seva estructura era generalment manifestat en tots els sectors de la producció; la seva tecnificació era reclamada unànimement; i la necessitat de donar unitat a les seves determinacions referents a la producció de tot el país era ben evident arreu. Doncs bé: el projecte últim, avui ja llei, no fa altra cosa que recollir aquertes aspiracions dignificant la justícia dels Jurats Mixtos amb una presidència judicial, imparcial i tècnica; eixamplant el camp d'atribucions dels mateixos organismes amb tot allò que fins avui havia pertangut al Tribunal industrial, i cercant aquelles garanties d'unitat de condicions de treball en cada branca professional amb la necessitat de l'aprovació superior en matèria de *bases de treball*, previ l'informe d'organismes tècnics, tot en benefici de la producció que, si calgués, cauria en contra dels obrers tant com del patrons. ¿Quin fenomen, doncs, s'ha produït en aquest camp perquè es pugui dir que els Jurats han desaparegut quan es redrecen molt més dignificats, molt més tecnificats jurídicament i professionalment?

Ja són prou a casa nostra els enemics de la disciplina social vinguts de les associacions d'ideari negatiu i revolucionari perquè hi calgui afegir nous elements de pertorbació, insincers i falsos, derivats d'òrgans de premsa portantveu de partits polítics que han passat per la governació del país i que haurien de tenir un més alt concepte de la seva responsabilitat, almenys per escampar afirmacions mancades de fonament, enlloc de proclamar la veritat dels fets. ¿Quan es convenceran els nostres partits esquerrans que la demagògia és el primer enemic de la democràcia?

Els pobres professionals i els autèntics

PER J. CIVERA I SORMANI

Com és sabut, ha estat prohibida la mendicitat, però això no vol dir, naturalment, que hagin desaparegut els pobres. Trobem molt encertades les disposicions contra els pobres professionals i els vagabunds, perquè si hi ha tants milers d'homes que viuen sotmesos a la llei del treball, no és just que hi hagi un grup de privilegiats que visquin de l'esforç dels altres. Si és lícit vagabundejar i avorrir el treball, els obrers tenen el dret d'abandonar les fàbriques i els tallers i dedicar-se a la mendicitat.

No us podeu imaginar com viuen els pobres vagabunds. Visiteu els llocs que ells freqüenten, i us adonareu de seguida que porten més sutzures dintre l'ànima que no pas damunt les vestidures. El qui fa almoïna exerceix la virtut excelsa de la caritat; però no és just ni raonable que fem ús d'una virtut per a fomentar un vici que constitueix una xacra social.

Trobareu molta de gent que s'enterneix davant d'un vagabund cobert de parracs que fingirà malalties i deformacions orgàniques que no té, i en canvi resta insensible quan li diuen que a l'hospital manquen llits o bé que no pot sostenir-se un asil destinat als infants malalts i pobres. Quan ens fa obrar el sentimentalisme, quasi sempre obrem malament. El sentiment exacerbat, no ha d'ésser el nostre guiatge, sinó el seny i la raó.

Els pobres professionals que pullulen per la ciutat, són perillosos perquè quan els convé actuen al marge de la moral i de la llei. No tenen ni una mica d'elevació espiritual. Viuen tan arran de terra i estan tan materialitzats, que mai no pensen en les coses que existeixen més enllà de les teulades de les cases on s'aixoplugen.

El vagabund rural, no està tan materialitzat com el ciutadà ni és tan ambiciós. Si a la porta d'una església hi ha dos captaires, i deixeu caure una moneda damunt la mà estesa d'un d'ells, tingueu la seguretat que el pobre que no ha estat socorregut sentirà dins del cor el fibló de l'enveja i dirigirà paraules dures i agressives al seu company.

El vagabund rural ja en té prou amb una bona carretera i amb els fruits que pengen de les branques dels arbres que s'alcen arran dels camins. Sap que el xiprer simbolitza hospitalitat, i es dirigeix confiat vers les masies on aquell arbre simbòlic s'enfila per damunt dels altres arbres que verdegan al seu voltant. Aquests vagabunds els trobareu a les portes dels convents. Quan passava els estius a Olot, sovint m'aturava davant la porta del convent dels Pares Caputxins. Quasi sempre hi havia tres o quatre vagabunds que esperaven amb un gran delit que s'obris la porta del convent i que darrera d'ella aparegués el germà llec que els portava la sopa. El deixeble de Sant Francesc, abans de curullar els plats de llauna dels vagabunds, feia el senyal de la Creu i deia un Ave-Maria. Els vagabunds amb el cap descobert també la remugaven. Un dia vaig preguntar a un d'ells: ¿no us agradaria viure en una d'aquestes masies que hi ha escam-

pades per aquests camps i treballar com els altres homes?

El vagabund em va respondre:

— No em plauen les teulades: prefereixo viure lliurement com els ocells. Demà qui sap on seré. Seguir camins i pobles amb el sac a coll, té més encís que passar la vida en un mateix lloc.

A aquests vagabunds que coneixen tots els camins, els seria una mica difícil sotmetre's a una disciplina; però els pobres professionals que capten per les ciutats haurien d'ésser incorporats a la vida del treball. A Espanya hi ha grans extensions de terres sense conrear. Aquestes terres que avui no són productives perquè no hi ha gent que les vulgui conrear, podrien constituir una gran riquesa. No volem pas dir que hagin d'ésser precisament els vagabunds els qui les hagin de conrear. Ens limitem a fer constar que hi ha possibilitats de donar treball a milers d'homes que no en tenen.

És natural que ens preocupem del problema de la mendicitat, però no podem abandonar els veritables pobres. No tots els qui viuen en la indigència són professionals i vagabunds. Existeixen en les grans ciutats una infinitat de famílies obreres que, a conseqüència de la crisi que travessa la indústria, no poden treballar. Els qui no tenen altre patrimoni que el treball, quan no treballen no mengen. Hi ha, doncs, milers d'obrers en atur forçós que no poden satisfer les necessitats de la vida. Aquests obrers no poden ésser abandonats.

Si no hi hagués tant d'egoisme, no existiria ni un sol home que no pogués menjar. Amb una mica d'esforç que fessin tots els qui viuen folgadoament, no seria difícil auxiliar econòmicament les famílies que no poden viure.

Si tusteu les portes per a demanar una almoïna, la majoria d'elles no s'obriran. La gent té diners per adquirir cotxes, joies, per a efectuar viatges d'esbarjo i per a freqüentar les sales d'espectacles, però no en tenen per als pobres. Si ens sentíssim germans de tots els homes, no podríem permetre que hi hagi gent que es mori de fam. Segurament si ens llegeix algun home egoïsta exclamarà: tot això és literatura. No és literatura; és cristianisme. Tenim l'obligació d'ajudar-nos mútuament.

Moltes de vegades ens planyem que el poble no hagi vist brillar encara la llum del cristianisme. Dis-sortadament, la majoria dels obrers viuen com els homes pagans. A la fàbrica i als tallers no hi han trobat la llum que els havia d'il·luminar l'esperit. En compte de llum hi han trobat tenebres. ¿Com volem que aquestes ànimes que no han rebut encara la influència benefactora del cristianisme, penetrin dins de la nostra cleda, si no ens veuen diferents dels altres? Si som avars i ambiciosos com els pagans, no creuran pas en les nostres doctrines.

Quan tots els qui s'anomenen cristians, siguin veritablement deixebles de Crist, i sàpiguen practicar la virtut excelsa de la caritat, els qui no creuen vindran amb nosaltres. Els apòstols convertien els gentils, perquè predicaven amb l'exemple. Aquest és, no ho dubteu, el millor predicament.

Moviment catòlic

El Cardenal Pere Lafontaine. — El dia 9 de juliol moria el Cardenal Lafontaine, patriarca de Venècia. Aquest príncep de l'Església havia nascut a Viterbo l'any 1860 i havia estat ordenat sacerdot el 1883. Cr'at a Roma, gran orador, es dedicà a les missions parroquials.

Nomenat bisbe de Cassaro Jonio a la Calàbria l'any 1905 regí aquella diòcesi fins al 1910 que fou nomenat secretari de la Congregació de Ritus. El 1915 Pius X el nomenava patriarca de Venècia on, durant els temps difícils de la guerra i de la postguerra, havia d'ésser un digne continuador del zel i de la caritat de Pius X. Aquest cardenal tenia gran prestigi en el col·legi cardenal'ci i era considerat com un dels papables en el conclave del 1922.

El nombre de cardenals és, actualment, 49; 24 són italians: al col·legi cardenal'ci hi ha 21 vacants.

La Setmana social a Angers. — Les setmanes socials franceses sota la presidència del professor Duthoit, de la Universitat de Lille, es despleguen amb una solemnitat i ressonància extraordinàries. La setmana social d'enguany, celebrada a la ciutat d'Angers dels dies 21 al 28 de juliol, ha estat dedicada al corporativisme. Fou a últims de maig que sota la presidència del Cardenal Innitzer es celebrà a Viena una conferència importantíssima sobre el corporativisme en els diferents estats d'Europa. I és ara a Angers on els dirigents del pensament catòlic de França parlen dels diferents caires de la vida corporativa en els diferents estats d'Europa; de les realitzacions corporatives en els països de llibertat sindical; dels elements existents a França per a integrar el règim corporatiu; dels deures de l'estat en l'organització corporativa; de l'organització corporativa en les professions marítimes; de l'autoritat en la professió; de l'exercici de l'autoritat en aquesta; de la feblesa de certes ideologies que dominen en matèria d'organització corporativa, etc.

El Cardenal Pacelli en l'avinentesa d'aquesta Setmana Social ha escrit al professor Duthoit una carta interessantíssima de la qual extraïem el que segueix: "No en va tota la humanitat amb delegacions de tot el món unides a la jerarquia i amb el seu cap, s'ha reunit a Lourdes, fa poc, demanant ardentment la pau que sols Déu pot atorgar. Amb el desig de preparar el camí per aquesta pau vostès es volen reunir altra vegada en la Setmana Social juntament amb els seus col·laboradors. Aquesta pau no és pas solament la seguretat dels pobles en les llurs mútues relacions; també reclama la tranquil·litat i l'ordre interior de cada país. Tothom reconeix que aquest ordre interior s'obtindrà per mitjà de l'organització de les professions en quant estigui conforme a la justícia i a l'amor. A aquest objectiu tendeix la 27.ª Setmana Social de França que s'ha proposat per tema l'organització corporativa. Vostès, a la llum de les encíclics papals, volen cercar camins per a portar a la realitat una economia millor ordenada i més humana. La "Quadragesimo Anno" diu que cal substituir la lluita de classes per l'harmonia de les professions i cal trobar per al conjunt de les professions el principi d'unitat en el bé comú per a la consecució del qual cal adreçar totes les

nostres preocupacions. Entretant la realització d'aquest pla, diu el Papa, no pot conduir a una fórmula encarcarada. Més aviat els homes han de cercar aquella fórmula que millor s'adigui al seu temperament nacional, a les seves tradicions i a la seva idiosincràsia. I és lloable el vostre objectiu d'encaminar les organitzacions franceses existents cap a aquest fi. Per l'organització professional no serà suficient trobar una fórmula jurídica: aquesta organització necessita d'una ànima: l'esperit de l'amor i de la justícia social. I aquí, com diu vostè, l'Acció Catòlica hi representa un paper molt important. L'Acció Catòlica haurà d'estar capacitada per a impregnar dels principis del Cristianisme les professions; ja és ella la que fa conèixer i dur a la pràctica als seus membres els deures de ciutadania, aquells deures que inclouen també les obligacions de la professió.

El Papa envia de tot cor, a vostè, als seus col·laboradors, professors i oients la benedicció apostòlica".

La Joventut Catòlica davant dels deures de l'hora present. — Unes declaracions de J. Colin, secretari de l'Associació Catòlica de la Joventut francesa publicades a "Le Vie Catholique" del 27 de juliol: "Tot esperit informat no ignora que a l'hora present les vel·les organitzacions de dreta lliuren un combat entorn de la Joventut Catòlica. Injúries, amonestacions, seduccions, no hi manca res. Però aquesta joventut fa la seva via amb una calma impertorbable.

Tresor de la Llengua, de les Tradicions i de la Cultura popular de Catalunya

per A. GRIERA

Aquesta obra apareixerà en volums d'unes 300 pàgines; l'obra farà uns deu volums, i es publicarà a raó de quatre volums per any. El preu de cada volum serà d'unes 30 pessetes

El primer volum consta de 342 pàgines, i comprèn els mots *A-Azoïcs*. Acaba de publicar-se i s'ha posat a la venda al preu de 30 pessetes

Edicions de Catalunya Social
Pi, 12 - BARCELONA

Ha meditat sobre la història dels seus avantpassats; sobretot ha meditat les ensenyances de l'Església, la seva mare. Quan estudia el programa d'aquells que li reclamen d'acollir-se a la seva bandera ¿què veu? Cap dels seus homes, batejats o que pretenen defensar l'Església catòlica, no té el valor de situar-se francament al costat de l'Evangeli ni de la fe cristiana. Cap dels diaris, ni cap de les seves organitzacions no s'atreveix a incorporar-se les ensenyances socials del romà Pontífex...

—¿Què hi podem fer?, ens diu Andreu Colin secretari de l'Associació Catòlica de la Joventut francesa; no podem pas orientar els nostres militants cap a les lligues o partits. Un adherit nostre porta testimoni per l'Evangeli del Crist. Ara bé, l'Evangeli no fa pas excepció de persones, de classes, de nacions, de races, ni d'ambient. S'adreça a tots els homes.

Miro el seu interlocutor. Quin contrast amb tots els dirigents de moviments que he conegut! ¿Vint, vint-i-cinc anys? Una joventut radiant, sense res de tendresa, de duresa, d'exasperació.

.....

—L'actitud que preneu ¿no és pas la que algú ha designat amb el nom d'itinerari de la fugida? Perquè, al capdavant, si existeix raça, ambient, etc., ¿no formeu part d'una pàtria? ¿No sou d'una societat determinada? ¿No teniu certs deures? I per tant ¿no heu de prendre un partit?

—Contesta: Conec l'objecció. I abans de contestar, voldria fer una pregunta a aquells que ens posen l'objecció. ¿Es recorden que Pius XI ha declarat que l'allunyament de les masses populars era per al cristianisme el gran escàndol del segle? ¿I no és el deure de la joventut catòlica fer tots els esforços per posar fi a aquest escàndol?...

I vinc a l'objecció: Nosaltres no ens desinteressem pas de la vida cívica, de la vida nacional i de la vida social. Però cal no oblidar-ho. Som un moviment de formació religiosa. ¿Em concedeix V. que la moral depèn de la Religió? ¿I que les relacions socials depenen de la moral?

¿Ho concedeix? Llavors compreneu que l'Associació Catòlica de la joventut francesa serveix al bé comú de la Ciutat d'una manera eminent quan contribueix a formar per a la vida cívica homes joves la vida individual, familiar i professional dels quals va dirigida pels principis de l'Evangeli.

—Però... aquesta formació... ¿no es manté pas passa allunyada de les realitats?

—Res d'això. Un dels caràcters nous de la nostra organització és l'especialització segons l'ambient. Ajustar-se estretament a les condicions en què es troben els homes, tal és l'objecte de les organitzacions de la J. O. C. de la J. E. C. (joventut estudiant catòlica), de la J. A. C. (joventut agrícola catòlica).

—En aquesta especialització ¿no hi ha pas un retorn a la divisió de classes?

—De cap manera. El punt de partida és la nostra fe, síntesi religiosa que comporta una concepció de de l'home i de la societat. Aquesta concepció, comporta, a la vegada, una aplicació especial per cada ambient. I quan cada professió i cada ambient social serà impregnat dels principis cristians, ¿qui pot dubtar que se'n seguirà un ordre nou?

—Així ¿l'interès per l'ordre social no és pas una cosa estranya per vosaltres?

—De cap manera. ¿El nostre objectiu darrer no és la renovació de tots els cossos socials en la justícia i en la caritat pels esforços de la joventut educada en els nostres moviments? ¿La moralització de cada sector professional, una millor compenetració d'aquests sectors no és un dels millors elements i dels més segurs per un bon ordre futur?"

El Congrés eucarístic d'Estrasburg. — El 57e congrés eucarístic nacional de França acaba de celebrar-se a Estrasburg, dels dies 17 al 23 de juliol. El tema fonamental del congrés era "el triomf per mitjà de la unió".

És cosa sabuda que l'Alsàcia, incorporada a França d'ençà de la gran guerra, ha volgut mantenir el seu *statu quo* religiós, no ha consentit que les lleis laiques franceses fossin aplicades al país, malgrat tots els esforços de la maçoneria i de l'anticlericalisme francès.

Poques ciutats hi ha a França on la vida catòlica sigui tan intensa i on els drets de Déu siguin defensats amb tanta energia des del seu admirable bisbe Monsenyor Rûch, fins al darrer alsacià.

Els infants de la ciutat i de tot Alsàcia, com observava el senyor bisbe, per indicació dels pares llurs han ofert uns deu milions d'actes de pietat i de comunions perquè el congrés assolís un bon resultat.

En les reunions plenàries van parlar els oradors sagrats de més fama de França: el canonge Thellier de Poncheville, el P. Gillet, Ives de la Brière, etc.; tots exaltaren la idea de la unió de les ànimes amb Déu com a principi d'unió de les famílies, de les ciutats, dels cristians i de les nacions.

El diumenge, dia 21, després del pontifical, cap a les onze del matí, el Papa adreçà una sentida allocució al congrés eucarístic: "Ens trobem amb vosaltres a l'esplanada davant de l'altar monumental: és en primer lloc per adorar amb vosaltres i per a donar gràcies al Déu amagat en el Santíssim Sagrament del seu amor i per a demanar que vulgui concedir a tot el món aquella tranquil·litat i aquella pau de les quals tanta necessitat té a l'hora present. És encara per a felicitar-vos a Vós, estimat germà i per agrair-vos en qualitat de Vicari de Crist i en nom seu el que heveu sabut fer per fer honor al nom gloriós de la filla gran de l'Església, apel·latiu que distingeix la França dintre la gran família catòlica.

I és per donar-vos la benedicció apostòlica i paternal que desitgeu i espereu del pare comú de les vostres ànimes i del successor de Sant Pere".

La lliga dels catòlics grecs. — La lliga dels catòlics grecs ha estat creada per la pública hostilitat manifestada als catòlics i perquè era necessària a les autoritats eclesiàstiques. Demés de la missió de defensar la fe, la lliga es proposa l'auxili mutu dels catòlics, el foment de la premsa i publicacions catòliques, l'organització de festes i assemblees i l'aconseguir una influència en la vida pública.

L'exposició de la premsa catòlica. — El Papa ja ha aprovat els plànols del palau destinat a l'exposició de la premsa catòlica; el projecte és de l'arquitecte J. Ponti. El palau o pavelló serà emplaçat al pati dels Pins, ocuparà una superfície de 6.000 metres quadrats i estarà dividit en 30 compartiments. La inauguració està prevista pel dia 1 d'abril, data en què serà inaugurat també el monument a Pius X.

La Setmana "pro Ecclesia et Patria" de la Seu d'Urgell

Del dia 28 de juliol al 4 d'agost s'ha celebrat a Urgell una setmana "pro Ecclesia et Patria". Fa temps que vàrem donar-ne el programa i, avui, després de celebrada, hem de dir que ha estat un gran èxit.

La renovació sentida arreu de la joventut i dels que no són joves ha congregat a la Seu d'Urgell diocesans de tots els arxiprestats de la diòcesi pirenenca, on les conferències sobre catecismes, formació de joventut i actes de propaganda catòlica, com l'acte d'afirmació catòlica del diumenge, han obtingut un èxit esclatant.

Però l'aspecte més interessant d'aquesta setmana, sense cap mena de dubte una de les més reeixides, ha estat la sèrie de conferències sobre aspectes urgellitans d'"Ecclesia et Patria", tractats d'una manera magistral. C'hem l'estudi del Canonge Moles sobre Sant Just i Sant Ot, dues figures capitals de l'hagiografia catalana; l'estudi sobre el manuscrit urgellit

de la *Vulgata* del doctor Santaaulària; les dades noves aportades pel Rev. Mn. Pere Pujol sobre el sant universal de la diòcesi d'Urgell, Sant Josep de Calasanç; l'estudi complert de les pintures murals romàniques de la diòcesi d'Urgell que constitueixen el millor patrimoni artístic de Catalunya; la magistral conferència de l'excm. Sr. J. Puig i Cadafalch sobre la catedral de Santa Maria d'Urgell, monument romànic català incomparable; l'original estudi del doctor A. Griera sobre "Noms de Sant i noms de lloc de la diòcesi d'Urgell" i darrerament el tema de política internacional tant suggestiu i actual de l'"Origen i desplegament de la Senyoria episcopal d'Andorra", desenrotllat amb singular competència pel senyor Ferran Valls i Taberner.

Cal felicitar vivament l'Excm. Doctor Justí Guixart, bisbe d'Urgell i Príncep d'Andorra per l'organització d'aquesta setmana "pro Ecclesia et Patria" tan ben reeixida.

Carnet setmanal

La tasca de govern. — El sistema parlamentari tal com el patim a Espanya, còpia fidel del francès, és més aviat un sistema d'antigovern que de veritable govern. Perquè no es pot perdre de vista que la democràcia és un sistema de govern com un altre sistema qualsevol; i que quan hom vol parlar de democràcia, per tant, ha de parlar necessàriament de sistema de govern, d'instrument per a governar i dirigir el poble, i no pas de sistema entrebancador precisament de les tasques de govern i de la bona administració del país.

Per això els sistemes democràtics veritables no entrenen l'acció dels governants; i encara que els puguin i deguin exigir responsabilitats, aquestes han d'ésser demanades al moment oportú i no pas cada dia, per tasques de desenrotllament de programa i no per minúcies del viure polític diari.

Anglaterra es riuria d'una democràcia com la nostra consistent a interpellar diàriament els Ministres respecte a la gesta minúscula de qualsevol Governador civil i a oposar-se continuament a l'obra i a les iniciatives del Govern pel sol fet de ser-ho i de figurar a l'oposició els interpellants. Els Estats Units no arribarien a comprendre mai con un petit joc parlamentari, basat quasi sempre en afers personals i en

treballs de passadís, pot enderrocar Governos i por fer inútil manta vegada tota la bona voluntat d'uns elements governants.

En canvi, ací per democràcia entenem això, que millor que democràcia s'hauria de rotular antigovern o tasca destructora de tot govern. Per això quan arriba un període de tancament de Corts no sembla sinó que el Ministeri respiri lliurement i es lliuri a treballar de ferm, i no sembla sinó que el país té una sensació d'alleujament i de respir ample i satisfet. Conformes que el Parlament sigui el vehicle concentrador de les idees polítiques del país; però qualsevol que repassi el nostre sistema parlamentari haurà de veure amb pena com enlloc d'ésser vehicle concentrador i fins encarrilador d'idees ho és de males passions i de personalismes de tota mena. I que tot això s'esbravi allí no representa, certament, cap benefici per al país.

Per això ara, durant l'estiu, els Ministres es llancen a una tasca veritablement constructiva, treballant amb independència del Parlament. I així és com des del punt de vista polític, els senyors Lerroux i Gil Robles en discursos i declaracions, afirmen que amb les Corts actuals només pot viure l'actual Govern, i que, com a conseqüència, la unió entre radicals i cedistes, sobretot, ha de continuar fins que el Parlament sigui dissolt. I així és com el Ministre de Finances, home capacitat per aquesta mena d'afers, s'aplica seriosament a l'estudi del Pressupost futur i de les economies que en ell poden introduir-se, i pot

VALORS DE RENDA

Informació
(Sense compromís per al consultant)

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa-Fontanella, 15

anunciar al públic, que segueix amb interès la seva tasca, que les reduccions hauran d'ésser cada dia majors fins al punt que el Pressupost es pugui quasi anivellar — que bé ho necessita — per tot l'any 1936, sense necessitat de recórrer a nous impostos ni carregar gens ni mica el sistema tributari, que ja és prou i massa feixuc al nostre país, donada la nostra riquesa nacional.

Si a aquesta política en seguia un altra de comercial, sobretot per a cercar mercats als nostres productes agrícoles i industrials, cosa que necessitem com l'aire que respirem, tinguem la seguretat que tothom es sentiria satisfet de la tasca dels governants, almenys amb aquell punt de satisfacció que en circumstàncies com les d'ara no pot ésser més que molt relatiu. Tasca sedant és el que requereix el nostre país, sense que això vulgui dir que cada partit no hagi de donar pas a les seves propagandes polítiques, ja que no hem d'oblidar que més tard, quan la tardor arribi, les passions es tornaran a desencadenar a base de la reforma constitucional, especialment.

De cara a l'exterior. — L'atenció de tot el món es concentra avui, més que en els mateixos problemes de la política interior, en la política exterior a base del conflicte italià-abissini, que cada dia pren característiques més amenaçadores.

Es proven tota classe de camins per resoldre el conflicte i per evitar-ne l'aspecte violent; però tot plegat no són més que expedients dilatoris, ja que ni la fórmula de la Societat de les Nacions pot representar altra cosa que un senzill ajornament, ja que en definitiva només destaca una realitat per damunt de totes les altres: la realitat del fet italià d'acumular cada dia més gran quantitat de forces militars a les seves colònies collindants amb Abissínia, i la realitat de l'esperit bèl·lic que predomina al país dels feixistes per damunt de tot altre esperit i de tota altra consideració.

La Societat de les Nacions ha pogut ajornar el conflicte per un mes amb la seva fórmula, que no ha tingut altra virtut que la de satisfer els periòdics anglesos de cara al predomini d'Anglaterra a la Societat ginebrina. Però hom recorda que el mateix va succeir quan es va tractar al si de la S. de N. del conflicte xino-japonès i que el Japó, quan li va semblar el moment a propòsit, va engegar els seus trets contra la Xina, i es retirà de la Societat de Ginebra. ¿Pot ara passar el mateix? ¿Pot fracassar un cop més la intervenció de l'organisme wilsonià, fracàs que ara valdria tant com la mort moral i tal vegada jurídica de la Societat de les Nacions, que així es demostraria que serveix per a ben poca cosa, tanmateix?

Els abissinis no han quedat satisfets de la intervenció de Ginebra; els italians segueixen mobilitzant divisions de l'exèrcit per a portar-les a l'Àfrica. I si tot això no anuncia una guerra imminent, no sabem pas el que pot anunciar.

Es parla ja de probabilitats del tancament del Canal de Suez en cas de guerra; la premsa italiana ataca seriosament la premsa anglesa pel sol fet que aquesta posi dificultats a la guerra; i el Japó sembla adoptar actituds no gens tranquil·litzadores per a una intervenció en el conflicte pel cas que es produeixi violentament. ¿No es veuen ara les complicacions que pot presentar aquesta qüestió el dia que esclatés en la seva última expressió, que no sembla pas massa llunyana? ¿No ens podria tornar això a un sens fi de conflictes entre unes i altres nacions, que ara com ara estan preparades per a qualsevol eventualitat guerrera?

Déu ens vulgui evitar el nou estat de coses, ja que sembla que les raons i els arguments dels homes van fallant un dia darrera l'altre. Déu ens vulgui evitar el retorn als dies tràgics d'un any 1914, que no semblen pas tant llunyans com poden creure els esperits superficials, tot i haver-hi dins la política general del món gran nombre de pobles que no desitgen pas el retorn a aquells dies tristos i de massa dolorosa recordança per a tots.

L'atur obrer. — Un dels problemes que preocupa més arreu del món és el referent a la col·locació dels obrers que es troben en atur involuntari per manca de feina. Ja s'ha dit i repetit que aquesta qüestió no té a Espanya les proporcions que té en altres terres i en altres països; però això no vol indicar que no comptem entre nosaltres un bon nombre de parats i que no sigui precís atendre el remei del mal amb tota mena de mitjans.

Les Corts van aprovar al seu dia una llei que ens sembla bon xic ben orientada. I ara el que cal és aplicar les seves disposicions amb aquell esperit de justícia i d'eficàcia sense el qual moltes d'aquelles podrien resultar estèrils i fins i tot pertorbadores. El Ministre de Treball, home ben intencionat i força competent en les seves qüestions, així s'ho proposa; i a aquest efecte fa tota mena de combinacions per a la creació dels organismes que han d'aplicar els preceptes de la llei per evitar que aquests resultin creacions de cap mena de partit polític. Es tracta d'un problema de veritable fons nacional i seria una llàstima que a través d'ell es pensés a fer política en el sentit que aquí s'empra quan es tracta d'aquest mot dissortat.

Si les subvencions s'esmercen com es deu i segons l'esperit de la llei; i si les quantitats pressupostades per la mateixa llei es destinen a ço que cal i cercant la màxima eficàcia, en lloc del caprici, en les grans obres a emprendre, tinguem la seguretat que la llei contra l'atur no haurà de representar per al nostre país cap càrrega extraordinària, sinó que pot fins i tot portar un rendiment a l'Administració pública i a l'economia del poble, ja que només en ocasions semblants es porten a cap determinades empreses, quan la necessitat les fa forçoses i urgents.

BIOSER FORTIFICA

Noticiari

Els nostres obrers són ara víctimes de una de tantes imposicions que Herriot féu acceptar als governs del bienni: la cartilla del treball per a emprar-se a França. Com que no la tenen, són foragitats d'allí sense mirament. Poden donar-ne les gràcies als caps esquerrans d'Espanya i França.

— El Bisbe d'Oviedo d'rigeix una paternal crida als obrers asturians, allunyats ara de l'Església, la qual abans estimaven com amorosa Mare. L'amor s'ha tornat odi, i ara trenca el cor veure'ls convertits en cruels enemics d'ella. Per a retornar-los al seu si, el zelós Bisbe d'Oviedo constitueix una gran Comissió Social Diocesana, i reclama la cooperació més decidida de tots els elements socials i les persones de bona voluntat.

— Es llegeix a la Cambra el projecte de Reforma de la "Reforma Agrària", i és aprovat.

— S'elogia la tasca social del Delegat del Treball de Cuenca, senyor Reyes que, en poc temps, ha arranjat satisfactòriament més de seixanta conflictes del treball en altres tants pobles.

— Les meritíssimes Conferències de S. Vicens de Paül reclamen l'ajut de totes les persones de bons sentiments, particularment en aquesta estació de l'any en què la dispersió de l'estíueig deixa desertes tantes coses, i no són tan ateses les necessitats dels humils.

— L'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya adreça un enrevessat i mal intencionat escrit al Govern acompanyant-hi les Conclusions que, sobre l'anunciada Revisió Constitucional, acordaren els pocs elements esquerrans de l'Acadèmia en uns "estudis" que feren per tal d'oposar-se a la Revisió i deixar en pau la iníqua Constitució de l'any 1931. Sorprenen que els elements catòlics de l'A. J. L. C., superiors en nombre i vàlua als elements esquerrans que tan hàbilment han portat a cap aquesta maniobra sectària no hagin encara reaccionat i protestat contra ella.

— La Confederació Gremial Catalana no solament treballa de valent per donar solució als conflictes que planteja la instal·lació superabundant de tendes per a la venda de queviures, sinó també d'altres matèries, secundant a l'efecte els plausibles esforços de l'Ajuntament.

— La "Mútua Barcelona contra l'Atur forçós", celebra una Assemblea per a buscar mitjans efectius a fi d'allunyar aquesta paorosa plaga que atueix les classes mercantils. Hi assistiren importants elements i es prengueren acords ben encaminats.

— El Ministeri del Treball ha obert una informació sobre la ratificació, per Espanya, dels Convenis internacionals respecte a la duració del treball, aprovats per la Conferència Internacional del Treball, l'any 1934, i sobre altres qüestions.

— L'Assemblea de la "Federación Española de Hermandades de S. Cosme y S. Damián" que ha tingut lloc a València, ha estat un gran èxit pel nombre de germans acoblats, per la seva espiritualitat i entusiasme. En pocs anys han passat els associats d'uns centenars a tres mil.

— El Tribunal Suprem confirma la sentència de

l'Audiència de B'lbao contra un regidor per injúries al Dogma, i li imposa les costes de la causa.

— El Govern soluciona, de moment, la greu crisi de la conca minera de Linares.

— L'Institut Social Obrer, de Madrid, tanca el Curs amb una sessió magnífica, presidida pel P. Aspiazu, S. J., don Pere Sangro i Ros de Olano, Oscar Pérez Sol's, don Angel Herrera i altres sociòlegs eminents. Els discursos foren molt oportuns i d'una càlida eloquència popular.

— El President del Consell llegeix a la Cambra el projecte de Llei de Reforma Constitucional.

— L'"Instituto Pedagógico F. A. E.", de Madrid, ha organitzat un Curset d'istiu, a base de tots els coneixements fonamentals que interessin als seus alumnes. A més visitaran museus, fàbriques, biblioteques, etc.; i faran excursions recreatives i instructives.

— El Secretari General de la "Unión Obrera y Campesina", de Madrid, acompanyat pel diputat a Corts senyor Martín Artajo, visita el Director del Treball senyor Pabón, per a denunciar-li casos d'injustícia comesos per determinats sectors patronals de la província de Madrid, que seran corregits.

— El Col·legi per a fills d'obriers que sostenen a Astorga els Germans de la Doctrina Cristiana, festeja les seves noces d'argent d'una manera tan piadosa com culta i entusiasta. El senyor Bisbe de la diòcesi es dignà apadrinar la festa i tota la població hi prengué part.

— L'Ajuntament de Sant Sebastià ha pres severíssimes mesures per salvaguardar la moralitat a la platja, tan famosa per moltes raons.

— Els obrers parats de Madrid, i llurs famílies, tenen en el Servei d'Assistència Social d'aquell Ajuntament menjadors i refugi on acollir-se mentre duri la crisi del treball. Els menjars són els ordinaris en les famílies obreres madrilenyes, variats, bons i abundants, i a les hores acostumades. Els acollits són desinfectats si ho necessiten. Cada mes es reparteixen unes 50.000 racions.

— Segons una investigació de l'Ajuntament de Madrid, el nombre d'habitacions, o llars, insalubres passen allí de 80.000, que es proposa substituir per locals higiènics. A Barcelona caldria imitar-ho.

— La Diputació de Navarra (integrant i pràcticament catòlica), inaugura les seves Colònies escolars marítimes de Fuenterrabia, (on s'ha gastat 1.250.000 pessetes) les quals no tenen parió al món. Tots els Ajuntaments navarresos hi col·laboren econòmicament segons llurs possibilitats. Allí no hi ha obrers parats, ni pobres.

— El zelosíssim senyor Bisbe de Barcelona ha fet una vibrant crida en pro de l'obra de l'Apostolat del Mar, que és obra de redempció de la classe marítime, "avui la classe més abandonada de la societat i la més necessitada". Cal fer un esforç per a atendre la invitació episcopal.

— La Unió de Dependents de l'Acció Social Popular invita fervorosament els dependents de comerç als Exercicis espirituals tancats que organitza.

— És nomenat el Patronat de Socors als Obrers

sense feina, el qual atendra principalment els casos de notòria indigència.

Està format per les classes directores representades pel senyor Adolf Posada, president del Consell de Treball, l'Arquebisbe de Toledo, Dr. Isidre Gomà, i senyor Gonçal Chavarri. Per les classes patronals figuren els senyors Josep Lluís Aznar, Carles Mendosa i Pau Garnica. Les classes treballadores en general hi tenen el president de l'Associació de la Premsa senyor Santamaria; el president de la Unió General de Treballadors senyor Anastasi de Gràcia i el president de la Federació Espanyola de Treballadors senyor Anastasi Insausti.

Serà cap dels serveis el doctor Espinosa.

El Patronat, per a fer front a les seves obligacions, té una consignació oficial de 200.000 pessetes, i a més a més les aportacions ciutadanes; i a fi d'estimular aquestes, el senyor Salmon manifestà que farà diverses gestions, la primera de les quals serà visitar el President de la República.

— Rescindint el contracte de compra de blats entre l'Estat i el Banc Exterior d'Espanya per no comptar aquest amb mitjans adequats a una operació així, el

Govern fa l'operació directament, valent-se de les Seccions Agronòmiques provincials.

— Molts obrers madrilenys fan cap al "Cerro de los Angeles" el dia del Sagrat Cor de Jesús, per tal de celebrar-hi la seva festa.

— En un Círcol d'Estudis obrers de Madrid es tracta del gran tema del salari familiar amb gran competència. L'obrer mestre de cases, Fidel Barrio, publica sobre aquest tema un article molt clar, concís i contundent en un periòdic obrerista.

— Per inhibició de la jurisdicció militar s'ha fet càrrec del procés contra el cap socialista de la revolució d'octubre Largo Caballero, la jurisdicció civil.

— Gràcies a l'energia del Governador civil d'Astúries, fracassa a Oviedo una vaga del ram de construcció.

— És durament censurada la conducta dels diaris catòlics que publiquen anuncis de "films" immorals i adhuc gràfics de cine no admissibles.

— Es demostra clarament la part que prengué la maçoneria en l'hecatombe de Turón, una de les més espantoses de la revolució esquerrista d'octubre.

P. IGNASI CASANOVAS. *Explanació dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Quarta Setmana.* 370 pàgs., Foment de Pietat, 1935.

A poc d'aparèixer el volum VII, dedicat a la tercera Setmana (vegi's CATALUNYA SOCIAL de 25 de maig), ens delecta el P. Casanovas amb aquest nou volum, que explica la Setmana quarta dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi.

En l'acostumat Directori, es posa en evidència el contrast entre la Passió de N. S. Jesucrist, contemplat en la setmana anterior, i la Resurrecció, objecte de la present. Hem de patir per Crist, amb Crist i en Crist, i com Crist entrarem a la glòria.

Les contemplacions dels sis dies de què consta aquesta setmana, són: Dia primer: resurrecció de Jesús i aparició a la Verge Santíssima; dia segon: aparició a la Magdalena i a les altres Maries; dia tercer: aparició a Sant Pere i als deixebles d'Emmaús; dia quart: dues aparicions als Apòstols al Cenacle; dia cinquè: aparició en el mar de Tiberiades i en el Tabor; dia sisè: Ascensió i vinguda de l'Esperit Sant.

Segueix la Contemplació per a aconseguir amor, veritable corona que posa Sant Ignasi com acabament dels Exercicis, per assegurar el fruit total que es proposa. El P. Casanovas en comenta les dues notes, i les paraules del títol "per a aconseguir amor". Assenyala com matèria del colloqui l'amor mateix.

Els documents d'aquesta setmana són les Tres maneres d'orar i les Regles per a sentir amb l'Església.

Per a tots els qui van seguint la magna labor d'aprofundiment en el Llibre dels Exercicis que el docte jesuïta porta a terme, el IX volum que comentem serà d'un profit espiritual extraordinari.

J. GAYA

Josep Colom, prev. — *Flors de jardí.* Pomell de bons consells (als joves). Foment de Pietat, 1935. 80 pàgines.

Josep Colom, prev. — *Flors de jardí.* Pomell de bons consells (a les donzelles). Foment de Pietat, 1935. 95 pàgines.

El jovent d'avui és lleuger, distret i poc reflexiu. Allunyat de la sèrieta i del pensar per influència dels esports i del cinema, passa pel món sense interessar-se per als grans problemes de la vida, sense viure la tradició, sense conèixer els deures que imposa l'educació familiar i social.

Les *Flors de Jardí* del reverend Colom recollides amb singular exquisidesa són un magnífic manual d'educació per als joves i per a les donzelles; n'ha reunides dues centes per als uns i per a les altres. Citem-ne algunes a l'atzar: "Jove: no siguis mai un presumit petulant — és tan fastigós! — que a tots i de tot vol ensenyar: vulgues sempre aprendre més i més de tot i de tothom" (pàg. 25).

"Sigues indulgent, donzella volguda; mai no siguis aspra i dura i malagradosa" (pàg. 44) "saber dissimular amb delicadesa que una paraula o fet dels altres ens hagi ferit o molestat" (Ib.).

Voldríem que aquests dos exquisits pomells de flors espirituals ornessin la taula de treball dels joves i donzelles de la nostra terra.

Solament demanem a l'autor que en les noves edicions vulgui introduir-hi un índex analític per tal de facilitar l'utilització dels dos llibrets.

JA SOU SUBSCRIPTORS DE
CATALUNYA SOCIAL?

FOMENT DE PIETAT - Duran i Bas, 11 - Tel. 17605 - BARCELONA

Biografia de l'Il·lm. Sr. Dr. Josep Torras i Bages, Bisbe de Vic

Pel Rev. Fortià Solà, Prev.

Tiratge apart de les obres completes del Dr. Torras
Són 4 volums en 2 toms, sota els següents títols:
Joventut, Sacerdoci, Episcopat

Preu dels dos volums: en rústega, **16** pessetes; en tela, **20** pessetes

Introducció a la vida devota de Sant Francesc de Sales per a la joventut

**Traducció catalana de
Mn. Antoni Ferrer, Prev.**

Un volum en dotzau, de 404 pàgines.

Preu: en rústega, **3** ptes.; en tela, **4'50** ptes.

ACABA DE SORTIR

el volum IX de la
Biblioteca d'Exercicis:

**Explanació dels Exercicis Espirituals de
Sant Ignasi de Loyola. Quarta setmana**
pel **P. Ignasi Casanovas, S. J.**

Un volum de 372 pàgines

PREU: En rústega, **3** ptes.; enquadernat en
tela i planxa daurada, **4'50** ptes; enquadernat en
pegamoid, planxa daurada i cantells
vermells, **5** ptes.

OBRA NOVA

LA MISSA EXPLICADA AL POBLE FIDEL

PEL

Dr. Pius Parsch
Canonge Agustinià de Klosterneuburg
Traducció de **Josep Vives, Prev.**

Un llibret de 92 pàgines,
75 cèntims

GORRES PER A BANY

SABATILLES, CINTURONS, ESPONGES, ETC.

La més extensa varietat dels últims models

CASA ROSICH

CENTRAL: Ronda de Sant Pere, 7 - Telèfon 19923

SUCURSAL N.º 1: Avinguda Portal de l'Angel, 25 - Telèfon 19613

SUCURSAL N.º 2: Tapineria, 33 - Telèfon 12940

JA SOU SUBSCRIPTORS

DE

Catalunya Social?

Agència Andrés

Transports de Barcelona
a València i viceversa

Servei ràpid i diari a domicili

DOMICILIS:

Garantia en les comandes

BARCELONA: Carrer Ample, 24. Tel. 21°05

VALÈNCIA: Santa Eulàlia, 10. Tel. 12866

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 78372. — Barcelona

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Carrer del Pi, 12, 1.ª
BARCELONA